

то роднини, затова се скитало навсѣкждѣ. То често ходило изъ кѣщитѣ на бѣднитѣ хора, а понѣкога и въ кѣщитѣ на богатитѣ. То е било винаги тихо и *печално*, та всички любезно го приемали.

Който погледне това дѣте, непрѣменно му се случва *нещастие*: единъ изгубва своето богатство, други изгубва дѣцата си, а трети се разболява...

Хората, уплашени отъ своето нещастие, забравятъ, че сѣ приели *скръбта*. И на връщане отъ нѣкоя кѣща това дѣте виждало, че лоши дарове оставяло на хората. Затова гледало да не повтаря много пѣти въ една кѣща. Ала понѣкога се случвало да обикне нѣкое семейство, че безъ да иска посѣщавало го много често. Тогавя нещастие слѣдъ нещастие се трупало въ тази кѣща. Скрѣбта сѣ сълзи на очи напушчала тѣзи хора.

Най-лошо било, когато скръбта ставала другарче на дѣцата. Тѣ оставали сирачета, или се разболявали, та и лицата имъ ставали сухи, блѣдни и нажалени, както на скръбта.

Скрѣбта знаела това, но нѣмало що да стори. Плакала още по-вече и дълго врѣме не смѣла да гледа дѣцата, когато играятъ, за да не я види нѣкое дѣте.

II.

Веднажъ скръбта дошла до едно голѣмо и тихо езеро, дѣто нѣмало жива душа. Тя се загледала въ водата и забѣлѣзала свѣтлина, която излизала отъ прозореца на една кѣща въ езерото. „Чудно, помислила си скръбта, азъ не съмъ влизала въ тази кѣща!“